

TAK JĀ• NEVYM, KAMARĀ•DKY A KAMARĀ•DI...

ĀĖtrtek, 29 Ā•ervenec 2021

... no, nevím, jestli se vĀjm Kudlanka jeĀjtĀ ĪĀ-bĀ-, respektive, jestli se mĀjm jeĀjtĀ snaĀĀit. Hledat nĀjakĀ ty zajĀ-mavost co by vĀjm trochu zpĀĀ-jemnilo den. Ale to zas bych mĀla moc velkĀ½ touhy, staĀĀ-, kdybych vĀjm dala pĀjr minut, kdy se dozvĀ-te nĀco jinĀho, neĀ¼ kdo co o covidu ĀĀekl, naĀĀ-dil, schvĀlil, pĀĀ-padnĀ co vĀjechno ĀpatnĀho a hrĀ-zy politikĀ-ĀekĀj. MĀjm taky pocit, Ā¼e je docela dost lidĀ- pĀmednaĀtvanĀ½ch, abych to ĀĀekla sluĀjnĀ.

Psala jsem

minule, jakĀ½ mĀjm potĀ-Ā¼e s vlasy. TakĀ¼e ĀĀ ob den si na ruce kydnu vrchovatou kĀjvovou ĪĀ¼iĀ•ku nĀĀeho supermastnĀho, napĀĀ-klad kokosovĀho mĀjsla; vypotĀĀebovala jsem uĀ¼ i velikej kelĀ-m (to nenĀ- chyba, on to totiĀ¼ nebyl kelĀ-mek, ale pĀĪkilovĀj nĀjdoba) arganovĀho krĀmu, atd. A vypadĀjm furt stejnĀ. Jedinou zmĀnu pozoruju na polĀjtĀĀĀiĀ!

DalĀĀ-

mĀjm s otrĀjvenou nĀjladou. Nic mi nenĀ-, nic mĀ nebolĀ-, ale stejnĀ jsem nespokojenĀj. Sama se sebou. A se vĀĀ-m, co ke mnĀ patĀĀ-. TĀĀeba knĀ-Ā¼ky ĀĀ uĀ¼ jsem to tu psala nĀkolikrĀjt, Ā¼e nevĀ-m, co s nimi. Tedy, co s nimi bude, natĀhnu-li baĀ•korky (zatĀ-m Ā¼ĀdnĀ½ nemĀjm, chodĀ-m doma bosa).

UĀ¼ jsem jich

dost dala do pryĀ• (tĀch knih, ne baĀ•kor), napĀĀ-klad je odnosila do tĀ bĀjeĀ•nĀ vymyĀjlenosti, jako je knihobudka, vĀjak jsem vĀjm o nĀ- minule psala.

Jdu s ĀoklĀ-kem

a velkou plnou igelitkou.

A docela mne

tĀĀĀ-, kdyĀ¼ za pĀjr dnĀ- vidĀ-m, Ā¼e uĀ¼ nĀkterĀ zmlizely.

Jo, to je mi

hned ĪĀ-p. ProtoĀ¼e vyloĀ¼enĀ psychicky blbĀ snĀĀĀ-m, kdyĀ¼ mĀjm nĀco takovĀho, jako jsou knihy, vyhazovat.

StejnĀ½ to mĀjm

i s obleĀenĀ-m. MĀjme tu takovou velkou plechovou krabici, kam se to vhaduje, nĀkde se to pĀĀebere a v sekĀĀĀ pak prodĀj. HodnĀ vĀcĀ-, kterĀ byly fajn, jsem rozdala tady vĀkol po sĀ-dlĀjti znĀjmĀ½m pejskaĀĀm a pejskaĀĀĀj. A ani nevĀ-te, jak je to bezva, vidĀt nĀkoho v nĀĀem, co jsem si tĀĀeba pĀmed Āasem koupila, mi to nebylo a jĀ to tedy odloĀ¼ila ĀĀzna pozdĀjĀĀ, aĀ¼ zhubnuĀ! No, znĀjte to, ne?

A kdyĀ¼ jsme u

toho hubnutĀ- ĀĀ to je cca tak od mĀ½ padesĀjtky taky jeden z problĀmĀ, kolem kterĀho chodĀ-m tĀje, opatrnĀ naĀjlapuju, nebo se ĀoplnĀ vyĀ½bĀjm. Jsem totiĀ¼ potrefenĀj ĪĀjskou ke vĀjemu sladkĀmu, a to je opravdu tĀĀkĀj choroba. CeloĀ¼ivotnĀ- postiĀ¼enĀ-. NehledĀ na to, Ā¼e nic nezaĀ¼ene mizernou nĀjladu, jako tĀĀeba Ājvestkovej kolĀĀ• s drobenkouĀ!

PrĀĀĀjvih je,

Ā¼e jak jsem upovĀ-danĀj, tak dovedu velice ĀspĀĀjnĀ ukecat sama sebe: ĀĀTak co, jsem baba, na tom, jak vypadĀjm, vĀbec uĀ¼ nezĀjleĀ¼Ā-, stejnĀ nikam nechodĀ-m, ani

nikdo ke mně, takže co bych se trápila zeleným lupenem a vodou?

Tyhle smutky

se pak spějí vyzmizet - třešněbas tal - em únkaflek. Jo, to není - sladké, já vím, ale jsou odporné karbohydráty, které jsou snad ve všem, co je dobré.

Ani ty knedlíky s vajčkama bych já - st neměla! Jediné, co mne upokojuje, takže v tom nejsem sama.

Tak vím tu

skuhrám, ale vlastně bych se měla zeptat:

O čem byste chtěli vědět?

Co by vás bavilo, alespoň z poloviny tak, jako dřív? Budu moc ráda, když odpovíte.

daniela